

ΣΥΜΒΟΛΑ....

Σύμβολα έμειναμε καιρών πού επάνω μας βαραινουν,
 Άλλοι γρίφοι πού μιλούν μονάχα στόν εαυτό τους,
 τάφοι πού πάντα με άνοιχτή χρονολογία προσμένουν,
 γράμματα πού δέν έφτασαν ποτέ στόν προορισμό τους.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΣΑΣΤΙΣΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

Είμαι καλά έδώ άπάνου στην καρέκλα μου. Είμαι λιγάκι στενόχωρα και γι' αυτό είμαι καλύτερα' έτσι δείχνει λιγότερο ή φτώχεια μου.

'Απ' τó φεγγίτη δέ φαίνεται τίποτα για να καταλάβη κανένας πώς βρίσκεται τόσο ψηλά, μ' άλλα λόγια στο έχτο πάτωμα. Μάλιστα. Βρίσκουμαι από πάνω άπ' ένα σωρό λογιών λογιών ανθρώπους. 'Εγώ ό ίδιος τόχω ξεχάσει κάθε άλλη ώρα, δξω από τούτη πού τó λέω. Μοναχά, πότε πότε τη νύχτα, μέσα άπ' τó κρεβάτι μου, συλλογίζουμαι πώς κοιμάμαι τόσο άψηλά μέσα στόν άγέρα, άπάνου άπ' τó μεγάλο δρόμο...

'Αραγες πόσοι είναι κείνοι οι άνθρωποι, πού περνούν άπ' τó κεφάλι τους τέτοιες παράξενες άνοησίες!... Τότες βέβαια ό νοῦς μου δέν είναι σέ μιá καλή κατάσταση. 'Οπως κι άν είναι, έγώ δέν άκουσα κανέναν να μου μιλήση για τέτοια πράματα. 'Εμένα όμως, ό Θεός ξαίρει γιατί μέσα άπ' τó κρεβάτι μου τó μυαλό μου κατεβαίνει και ψάχνει, όπως τó σκαντάλι μέσα στο νερό. Μοῦ φαίνεται πώς περνά σιμά άπ' τις πέτρες τού τοίχου, όπως είναι στοιβαγμένες ή μιá επάνω στην άλλη, ίσαμε κάτω στα θεμέλια. Τις φχαριστώ με σφιγμένη καρδιά γιατί σηκώνουν τόσο βάρος και με κρατῶν έδώ άπάνου. 'Ολάκερη ή μικρή μου φυλακή φχαριστᾶ, λές, αυτές τις καλές πέτρες, τὰ ξύλα και τὰ σίδερα, τὰ θεμέλια πού ζαλίζονται όλη τη μέρα άπ' τη βουή τού κόσμου πού περνᾶ μέσα στο δρόμο. Συλλογίζουμαι με δάκρυα εύγνωμοσύνης τó μαγαζάκι κάτω, πλάι στην πόρτα, πού κάθεται μέσα ένα γεροντάκι με μακρυά γένεια, τριγυρισμένο από παλιά πράματα πού τὰ μαύρισε ό καιρός; σέ μακρινές χώρες, κ' έφταξαν ως έδώ μ' έναν τρόπο μυστηριώδη.